

Frjálslyndur kristinnómur.

Prédikun flutt í íslenzku Unitara-kyrkjunni í Winnipeg, haustið 1906, af

Síra Lewis G. Wilson,

skrifara Ameríska Unitarafélagsins í Boston, Mass.

Fyrir en vér förum að athuga framför frjálslyndrar kristinnar trúar sem áreiðanlegann hlut, mun hver meðal skyni gæddur maður biðja oss um einhverja sönnun fyrir því að trúarbrögðin sjálf hljóti að eiga nokkra framtíð fyrir höndum. Vér vitum að samdar eru fjölmargar bækur, óteljandi ritgjörðir og fyrirlestrar, til að sýna fram á að trúarbrögðin sjálf séu lítið meir en eftirstöðvar hjátrúar og hleypidóma fornaldarinnar. Ef aftur á móti trúarbrögðin sjálf eru samfara mannlegu edli, í þeim sama skilningi og minnið, meðvitundin og ígrundanin; ef þau verða að vera til, eins og lungun, hjartað og heilinn í líkamanum, svo líkaminn geti verið til, þá getum vér íhugað einhverja vissa þýðingu þeirra, eins og útleggingu hins frjálslynda kristindóms á þeim.

Hið allra vanalegasta yfirlit yfir trúarbrögðin er frá tveimur gagnstæðum hliðum. Stór meiri hluti kristinna manna, svo kallaðra, skoða trúarbrögðin eins og eitthvað er algjörlega liggja fyrir utan mannlegt edli og mannleg tilvera sé í edli sínu þeim móthverf. Og maðurinn öðlast þau með ýmsum ytri athöfnum eins og siðum seremoníum, sakramentum og trúarjátningum. Tökum til d. Kaþólsku kyrkjuna. Kenning hennar er, að sér hafi verið fengin trúin til varðveislu og á ýmsan yfirnáttúrlegann hátt útbýti hún henni til einstaklinganna gegn um presta sína og embættlinga. Maðurinn er liggur fyrir dauðans dyrum, getur sent eftir prestinum sínum og hann veitir honum sakramenti er tryggir honum allar náðar og helgunar gjafir.

Stórum hluta Próttestanta er kent það, að trúin sé *eitthvað* er þeir verði að „öðlast.“ Rannsóknir meðal fávísra svertingja í Suður-ríkjunum hafa sýnt að þeir skoða trúna líkamlegs edlis til dæmis, ef meðan á „afturhvarfs-bænasamkomum“ stendur, einhver kennir einhverra undarlegra tilfinninga, eins og setji að